

Добри като стрѣла се спусна при тѣхъ, хвана Първанча и му окачи звънчето. Агнето като усѣти звънчето на шията си, уплаши се, заскача, побѣгна. Заприпкаха слѣдъ него и другитѣ агнета, а Добри слѣдъ тѣхъ припкахе засмѣнъ до уши.

Дълго скача Първанчо, додѣто се умори и усмири.

Слѣдъ нѣколко дни Добри окачи звънчето на друго агънце, а послѣ на друго и друго — всѣки день ги промѣняше.

— Ха и ти му се порадвай, — казваше Добри, когато окачваше звънчето на нѣкое агънце.

Дѣдо Димо изкарваше овцитѣ край горичката, самъ ги хранѣше съ сѣно и шума, а Добри оставаше при агнетата и цѣлъ день играеше съ тѣхъ.

Сипваше имъ въ корубки варена зобъ, убъркана съ трици. Агнетата се трупваха около корубкитѣ и Добри, скачаха върху него, дърпаха го съ жбитѣ си и сладко-сладко зобваха.

Мръкваше се. Отдалече се чуваше блѣне на овци, блѣйваха и агънцата въ кошарата.

— Почакайте, милички, още малко почакайте — идатъ майкитѣ ви, ще ви гостятъ сладичко млѣкце, — говорѣше Добри и милваше натрупалитѣ се край него агънца.

Пристигаха майкитѣ. Оглушителенъ блѣй заливаше околността и гората — и малки и голѣми — стотини гърла изеднажъ блѣеха. А Добри радостенъ изкачаше и почваше:

— Лжчъ! . . . Лжчка! — и пропускаше само майкитѣ въ кошарата, а яловитѣ овци и овнитѣ оставаше вънъ.

Спускаха се агнетата срѣдъ овцитѣ, припкаха, блѣеха и търсѣха майкитѣ си.